

Fizika vai Īstenība, kas prevalē?

Dainis Zeps, Latvijas Universitāte

2024. gada 31. decembri

Anotācija

Kāpēc tāds pretnostatījums? Fizika pret Īstenību. To risinām šajā rakstā

Ievads. Karš

Ideju ierosmei šis raksts, kur risināsim neierastu tēmu ar neierastu nostādni, ņem no šodienas. Kas noticis? Jā, noticis, risinās karš un karš pieņem aizvien necilvēciskākas, baisākas un šausminošākas aprises. Tas ir, ja gribam domāt, uz ko tas ved. Tad arī jautājums, vai kara apstākļos risināt kaut kādu tēmu, kas ārpus kara, kam kāda spekulatīvi filosofiska ievirze? Bet tieši kara tēma būs tā, kas šo ievirzi arī iniciēs. Mēģināsim to rādīt.

Rakstā [1] mēs pieskārāmies tēmai par propagandu Krievijā un ka propaganda nevar sadzīvot ar piekāpšanos valdniekiem pret tautu. Pie kā tas noved, ja šo nepiekāpšanos mēs ievēdam kā kādas konstrukcijas nosacījumu? Ja šādu nepiekāpšanos notiek pietiekami bieži, tad katrā nākamā solī jaunā politika, (tā saucsim nākamo izvēli pēc nespējas piekāpties,) ievēdīs jaunā politiskā etapā ar jauniem nosacījumiem. Tādu procesu mēs nosaucām par eskalāciju un tas mūs mudināja sākt runāt par deeskalizāciju. Bet šāda deeskalizācija prasītu piekāpšanos, bet mūsu nosacījums mūsu politkonstrukcijā, ka piekāpšanās izslēdzama.

Tagad to pašu jau aplūkosim tajā valodā, kā lietojām [1]. Krievijā valda totāls propagandas slogs, viss ir zem šī sloga. Mēs [1] skatījām situāciju ar Azerbaidžānas lidmašīnu, kuru Krievija notriecās virs Groznijas, nu, ne gluži notrieca, ka tā uz vietas būtu pagalam, bet tai bija nepieciešama nosēšanās, nekavējoša nosēšanās, kas tad izglābtu to pilnībā vai ar minimāliem upuriem. Kā zinām no notikušā, Krievijā, Krievijas teritorijā, netika dota atļauja tai nosēsties, bet tai lika lidot pāri Kaspijas jūrai uz Kazahiju. Pateicoties pavisam fantastiskām lidotāju spējām lidmašīna, tās piloti veica šo pārlidojumu un tā nosēdās Kazahijā, tomēr nosēšanās jau bija ne "mīkstā", bet drīzāk jau "cietā". Rezultātā puse no lidmašīnas pasažieru un daļa no ekipāžas gāja bojā. Kā zinām, Azerbaidžānas prezidents Alijevs pieprasīja un turpina pieprasīt no Krievijas atvainošanos un lūgt piedošanu, tātad lūdz atzīt nodarīto, vai mūsu terminoloģijā, prasa piekāpšanos. Un te, lūk, mums jāapstājas pie šī aspekta. Krievijai, tās valdniekiem, tiek prasīta piedošana, bet Krievijā valda totālā propaganda, kas nekādu piedošanu kā tādu nepazīst. Tāda nav iespējama. Kāpēc? Tā nekad nav noticis. Nu, kas to zina, kaut kādos senos laikos varbūt var atrast ko līdzīgu piedošanas lūgšanai, kad Krievija būtu piekāpusies. Bet tas ir pilnīgi izslēgts tagadējā Krievijā. To mēs redzam ik dienas. Nupat it kā nobeigušās kādas slepenas pārrunas ASV par iespējamu miera plānu karā pret Ukrainu, bet Krievija nepiekāpjas. Pasarg Dies', kas noticis, Krievija

nepiekāpjas? Bet, atcerēsimies, Krievijas propagandas mašīnērija nepieļauj kaut ko tādu, ko varētu nosaukt par piekāpšanos. Tad kāpēc slepenas sarunas, kāpēc tādas vispār sākt? Bet par to vēlāk.

Bet apstāsimies pie aspekta, ka piekāpšanās un piedošanas lūgšana nonāk pretrunā ar totālo propagandu. Jā, nu apskatīsim šo pašu gadījumu ar Azerbaidžānas lidmašīnu. Alijevs tik izmisīgi lūdzas un, lūk, Putins nolemj: - Labi, lūgsim piedošānu.

- Piedod, notriecām, gadījās, nejauši, ukraiņu bezpilotņiki uzbrūk, un karš, un apstākļi, nu, misējās, kļūdījāties, ne es, Kadirovs kļūdījās, gadījās, nabadziņam, notrieca jūsu lidaparātu. Prasīja nosēšanos, piedod mums, mēs neļāvām nosēsties mūsu lidostā Grozņijā, vēl ļaunāk, neļāvām nosēsties arī tuvākajos airadromos, ne civilos, ne militāros, nekādos. Patiesībā neļāvām nosēsties nevienā no Krievijas tuvākajiem lidlaukiem, ak, piedod. Kāpēc neļāvām? Nu, ļaunie padomdevēji mums ieteica tā rīkoties. Sacīja, lai liek lidot pāri Kaspijas jūrai. Ja iekritis jūrā, jo tak diezgan droši lidaparāts bija sašauts, no sarunas ar pilotiem tas bija skaidrs, skaidrs, ka lidaparāts tad noslīks Kaspijas jūrā. Ak, piedod mums, ka tā rīkojāties. Ļoti nesmuki tas? Noslepkavojām tik daudz pasažieru un apkalpi? Ak, piedod. Kā gan mēs savai tautai būtu paskaidrojuši, kas ar lidmašīnu notika? Vai tad mēs tā varam mūsu tautai vienkārši pateikt, ak, mēs kļūdījāties, ak, nejauši notriecām jūsu, dārgais Alijev, lidmašīnu? Nē, mēs tā negribējām. Un ko tauta domās? Saprotiet mūs, mēs bijām spiesti nedaudz piemēlot. Piedod mums. Mēs kļūdījāties. Mēs labosimies.

Putins jau esot zvanījis Alijevam. Viņa saruna bija līdzīga šai, kā aprakstu? Pavisam ne tā. Izvairīšanās, izlocīšanās un tamlīdzīgi. Kādu secinājumu izdarīsim? Totālas propagandas apstākļos, vai tādos, kā tas ir Krievijā, nekādas piekāpšanās nav iespējams. Kāds rezultāts? Notika viens no absurdākajiem variantiem, ar neļaušanu nosēsties Krievijā, ar pilotu fantastisko veikumu, glābjot lidmašīnu. Absurds gadījums priekš Krievijas politiskā likteņa, bet nekā absurda realitātē. Realitāte, īstenība te realizēja vienu no daudzajiem scenārijiem, kas būtu iespējami šajā pašā situācijā. Krievija izvēlējās vienu no drausmīgākajiem: paredzēja bojā ejai lidaparātu, kur varēja tikt izglābti visi līdz pēdējam, atklāja visai pasaulei savu plānu šādai eventuālai bojā ejai, iekrišanai Kaspijas jūrai, ciešot neveiksmi šajā “antioperācijā” pret veselo, civilizēto saprātu, parādot pasaulei savu necilvēcisko dabu, noziedzīgo dabu.

Sāksim izdarīt secinājumus no šīs epizodes ar Azerbaidžānas lidmašīnu. Situācija prasīja, ka Krievijai jāatzīst sava vaina, ka Krievijai jālūdz piedošāna, bet propaganda bija tā, kas šo ceļu izslēdza, ieslēdza citu ceļu, nepiekāšanās ceļu, melu ceļu, shēmas izdomāšanas ceļu, kur lidmašīnai un visiem bija jānoslīgst Kaspijas jūrai, lai tikai Krievijas valdnieki tautai varētu ērti izskaidrot totālajai propagandai ērtu stāstu par notikušo. Bet reizē ar šo piekāpšanās izslēgšanas ceļu tiek ieslēgts cits ceļš – bojā ejas ceļš. Jā, šis ceļš, ko veica Putins un Krievija, ir Krievijas bojā ejas ceļš. Nu, teiksim, nav jau tā, ka pēc šī Krievijai draudētu reāli gals. Nē, tā var turpināt tādā pat stilā. Tā var tā turpināt katru dienu, ik mīļu brīdi, karojot Krievijā, veicot neskaitāmus noziedzīgus soļus, kur katrs no tiem prasītu piekāpšanos, piedošānu lūgšanu, bet tas nav

iespējams, jo pāri visam "visuvarenā" Krievijas propaganda. Vai šī nemitīgā došanās tikai vienā virzienā, nepiekāpšanās virzienā, piedošanas nesaņemšanās virzienā nenovedīs pie bojā ejas? Drīz tuvojas trīs gadi, kad šī nepiekāpšanās atkārtojas neskaitāmā daudzumā soļu. Jau iebrukums 2022. gada februārī rādīja, ka izdarīta fantastiska kļūda, kas prasīja nekavējošos atkāpšanos, piekāpšanos, ak vai, piedošanas lūgšanu, lai cik absurdi tas skanētu. Protams, nekā tāda nebija un nevarēja būt. Ir viena vienīga virzīšanās nepiekāpšanos un piedošanas nesaņemšanas virzienā. Kur galā jābūt vienam neizbēgamam galam. Šāda sistēma eksistēt nevar, tai jāiet bojā.

Kāpēc tik bieži atkārtuju vārdus, nepiekāpšanās un piedošanas nesaņemšana? Ļoti vienkārši: gribu šo shēmu pārvērst teoloģiskā shēmā: pēc piekāpšanās, piedošanas lūgšanas var sekot piedošana, bet pēc nepiekāpšanās, piedošanas nesaņemšanas var sekot bojā eja. Nu, lūk, tas ko vēlējos iegūt. Piedošana un izglābšanās, nepiedošana un bojā eja. Mēs nonākam pie teoloģiska iznākuma mūsu mūsu šodienas situācijas analīzē.

Propaganda, kas izslēdz piekāpšanos

Propaganda, kas izslēdz piekāpšanos. Jā, tieši tāda ir situācija Krievijā, ar tās totālo propagandu, kurai pakļauts viss. Patiesībā jau tur kas baisāks veidojas, totāla antisabiedrība, kas līdzīgs globālai dzimtbūšanas iekārtai. Bet par to vēlāk.

Kā propaganda nonāk konfliktā ar piekāpšanos? Nu, piemērs ievadā to skaidri izgaismo. Tieši jau ar to sākas propagandas pāriešana antisabiedrības būvēšanas mašīnērijā, kad tiek pārkāpts šis sliexnis, kur nekāda piekāpšanās nav pieļaujama. To vēl var saukt savādāk: valdnieku nekļūdīgums. Krievijā jau tas vēl dziļāk. Drīza pāreja bija jau paredzama, kad veidojās situācija, kad nedrīkstēja vairs runāt par karu. Ka par plakātu Net Voini jau varēja nonākt cietumā. Skaidrs jau bija tad, ka notikusi pāreja. Uz ko, taujāsiet? To jau tagad Krievijā piedzīvojam un tas ik dienas progresē. Antisabiedrība aprij nabaga Krieviju.

Jā, Krievijas propagandas apstākļos nekādas piekāpšanās nav. Nepiekāpties nekam, ne Ukrainai, ne Eiropas valstīm, ne NATO, ne ASV, nekam. Kā lai piekāpjās, jautās glupais? Kā krievu tautai iestāstīt tās pasakas, kas ik dienas tiek stāstītas. Patiesībā šīs pasakas ir absurdas un tās ir pretrunīgas, jo mainās no dienas uz dienu. Bet šīs izmaiņas Krievijas nostādnē krievu tauta saprot. Jesļi Puķin vrot, to tak nado. To tauta saprot, un pat aplaudē. Varbūt arī pa malām pasmejas, varbūt pakritizē, padiskutē, kā tāds kā Strelkovs, bet te robežas. Ja mēģināsi aizskārt propagandas kādus pilārus, tad tev klāsies bēdīgi. Kādi šie pilāri? Droši vien paši krievi to nezina, bet viņi nojauš, purkšķ, bet reizē slavē Valdnieku. Visērtāk pa priekšu paslavēt Staļinu. Tas ir pat vēl drošāk kā paslavēt Puķinu. Jo Krievijā slavēt Staļinu nozīmē slavēt Puķinu. Vai krievu šo melu ideoloģijas sintaksi un gramatiku kāds saprot? Bet jūt gan, un tā strādā un tā ļauj šai sabiedrībai vēl pastāvēt, vēl eksistēt. Bet tai liek arī reizē evolucionēt uz galu, uz neizbēgamu galu. Jo tur ielikti vienkāršie mehānismi tai: nedrīkst piekāpties nekur Rietumiem, NATO un vēl kam, protams, arī Ukrainai. Un propagandai ir izslēgta iespēja uz piedošanu, jo piekāpšanās izslēgta.

Kam beidzot jāseko neizbēgamam galam. Teoloģisks, eshatoloģisks priekšparedzējums, providences priekšprovidence.

Teoloģiskā konsekvence, interpretācijas triks? Vai kas tomēr vairāk? Kas?

Lasītājs pamanīs autora vēlmi pārsviesties uz teoloģisku diskursu, sak, karš apnicis, pievērsīsies šai sfērai. Bet karš ir kas antigonisks teoloģijai. Bet, pag, vai kad lasām senos mītus, Homēru, mēs neredzam tur dievus karojam, risinām savas attiecības arī ne miermīlīgās pozās? Un tā taču ir mūsu sākotnējā teoloģija, tas ir mūsu dabā, un, kā izrādās, arī dievu dabā. Bet tas tikai mans, matemātiķa ekskurss ne manā tēmā. Bet teoloģijai tomēr gribu pieskārties, jo man kāds sakars ar to tomēr ir bijis.

Jā, vai tas ir interpretācijas triks konfliktu totālajā propagandā, kā tas notiek Krievijā, pārcelt šādā vienkāršotā shēmā: piedošana ar izglābšanās iespēju pret piedošanas izslēgšanu ar bojā ejas neizbēgamību? Tieši šajā rakstā [1] šo shēmu es izmantoju, lai pamatotu savu interpretāciju tēzei *Russia delenda est*. Parafrāze no senās Romas un Kartāgas vēstures, *Carthago delenda est*, tā izsaka to, kā mēs redzam Krievijas un Ukrainas kara noslēgšanos. Mēs redzam vienīgo rezultātu, ietvertu vārdos *Russia delenda est*, kā nepieciešamo iznākumu, jo pretējā gadījumā, kādi citi iznākumi? tie radītu pasaulē neiedomājamu jūkli, kur saimniekotu aplamā Krievija, kas neko citu nedara savā evolūcijā, kā grūž sevi postā. Un, iedomājieties, šo absurdo veidojumu, kas savu sabiedrību likvidē kā civilizētu sabiedrību, tur radot antisabiedrību. Kas būs, ja tādi sāks valdīt pasaulē? Nāks pāri Eiropai. Tāpēc mēs nemaz negribam domāt tajā virzienā un sakām *Russia delenda est*.

Labi, vienosimies, ka pieņemam tēzi, *Russia delenda est*, bet kas mums jādara, izlasot šos vārdus? Tāpēc, vismaz no savas puses, dodu šiem vārdiem skaidrojumu. Vispirms jau demilitarizācija, jā, šis nozīmē šos vārdus, un Ukraina jau to dara, bet šobrīd tikai Ukraina viena pati. Ko vēl? Kā risināt tālāk šo jautājumu? Mans ieteikums viena de-aģenta vietā likt trīs de-aģentus. Kā to saprast? Ir jāvēršas pret Krievijas militāro resursu, Ir jāvēršas pret propagandu, un ir jāvēršas pret trešo elementu – Krievijas nespēju piekāpties. Vai tas liktos jocīgi? Jā, sākot šo domu cēlienu risināt, man tā likās, bet nu jau arodu ar šo trešo de-elementu, de-aģentu. Ja pirmos saucu par demilitarizāciju, depropagandizāciju, tad trešo mēģinu saukt par deeskalizāciju. Deeskalizācija – tas pret eskalāciju, kas nozīmē jebkuru nepiekāpšanās soli Krievijas politikā, kas izsauc jaunu fatālu politisku soli tās ārpolitikā un iekšpolitikā.

Russia delenda est, tā arī šī tēze strādā:

- 1) Ik dienas Krievija zaudē daļu no sava militārā resursa;
- 2) Ik dienas Krievija tiek ierauta aizvien dziļākā totālās propagandas lokā;
- 3) Ik dienas Krievija veic kādus fatālus nepiekāpšanās aktus, kas izsauc (teoloģiski) nepiedošanu.

Krievija sevi pašiznīcina, jo izgudro aizvien jaunas shēmas. Ko šīs shēmas dara? Tā Krievija cenšas sevi it kā glābt, jā, meklē glābiņu, bet nevis piekāpšanās un piedošanas saņemšanas ceļā, bet dziļāk grimstot savos izdomājumos. Piemēram, viens no pēdējiem tādiem soļiem ir, ka pilsoņi tiks totāli kontrolēti, ko viņi runā par saviem telefoniem, kā komunicē sociālajos tīklos, kā komunicē savā starpā. Tas nozīmē, ka Krieviju gatavojas pārvērst par totālu koncentrācijas nometni, vai par kaut ko līdzīgu totālai dzimtbūšanas iekārtai, kur jau nekas vairs nedarbojas. Nav neatkarīgu pilsoņu tiesību. Pases jau neko vairs nedod, tās nedarbojas. Viss tiek kontrolēts. Darbojas totāla stukaču sistēma. Ja tu tajā neiesaisties, tad tu vari tikt izslēgts no sabiedrības. Negribas tālāk vairs turpināt, bet šis pēdējais solis varētu izsaukt sabiedrības totālu protestu, jo cilvēkam jau atņemts viss. Cilvēku var aizraut armijā jebkurā brīdī, jebkurā veidā, nekādu likumu nav, totāls terors. Ja Krievijas pilsonis nesaprot, ka nu jau viss, ka viņam jāņem roka cirvis un jāiet ar to uz ielas, tad, nu jā, tad gaidīsim nākamo soli, ko izdomās totalitārais režīms Krievijā.

Tādējādi, kā strādā formula *Russia delenda est*? Punktu 1) darbina Ukraina, bet punktus 2),3) darbojas pati Krievija, nepieļaujot piekāpšanos un novēršot piedošanu, kas ved galu galā pazušanā.

Bet polaritāte 'glābšana caur piedošanu un pazušana caur nepiedošana, kas te darbojas' ir vispārēja, universāla. To var saukt par teoloģisko esamības, ismes (ar īstenības akcideni) formulu?

Tehnoloģiskais progress un morāli ētiskā deficīta bedre

Mēs dzīvojam ārkārtīgi interesantā laikā. Tas, ja skatāmies uz progresu sev apkārt, progresu zinātnēs, tehnoloģijās, mākslīgā intelekta jomā. Bet vienlaikus šis laiks arī ir šausmu pilns, jo pasaulē risās asiņainākais karš kopš II pasaules kara, kas jau draud izvērsties vēl lielākā. Mēs it kā redzam divas realitātes, viena ir zinātne un tehnoloģijas, cilvēka prāta triumfa joma, un otra ir cilvēku rīcības joma, kuru sagrauj karš un briesmas. Karš grib plēsties plašumā, bet briesmas ir tajā aspektā, ka tie spēki, kas būtu spējīgi šo karu apstādināt, to negrib darīt, bet plāno ko citu. Ko plāno? Neiedziļināsimies tajā šī stāsta kontekstā. Mūs interesēs teoloģiskās konsekvences. Mēs mītam kādā morāli ētiskā bedrē vai tādā aizvien dziļāk veļamies. Vai tā ir aptuveni pareiza alūdzija par šodien? Lai paliek tas fiksējams tiem, kas dziļāk specializējušies šajās jomās. Mani kā autoru interesē vispārēja shēma, kas mēģinātu aptvert, ko mēs no šodien notiekošā varam izveidot.

Es šeit skāru galvenokārt Krieviju un tur notiekošo. Bet līdzīgs kas skatāms arī citur, piemēram, Ķīnā. Un lai arī Ķīna jāskata pavisam citām acīm kā Krievija, jo Ķīna nevienai valstij nav vēl uzbrukusi, kā to dara Krievija, bet Ķīnai tomēr arī ir viena totālā terora joma, un tie ir uiguri. Lai vairāk šo tēmu te neskaru tikai nosaucot Ķīnas problēmu vārdā.

Esamība, Ismes Visums pret fizikālo Visumu

Mēģināšu nonākt pie kāda kopsaucēja savas tēmas risinājumā. Mēs tāpat redzam progresu zinātnē un regresu, atgriešanos (Viduslaikos? Pirmatnējā iekārtā?) morāli ētiskajā jomā. Kā

raksturot mūsu morāli ētisko plāksni, kur tas mīt? Es te mēģināšu meklēt ko pretstatītu Visumam, kur mēs it kā mītam kā materiāli domājošās būtnes. Visums, kur darbojas fizikas likumi, dabas likumi, kā mēs to saprotam eksaktajās zinātnēs. Un kur ir mūsu morāli ētiskā pasaule? Saukšu to par Esamības pasauli, par Ismes Visumu.

Bet te mīt arī mūsu īstenība, jo tā pakļaujas šo notikšanu loģikai, ko redzam pasaulē. Kā mēs turpināsimies? Vai pār mums valda providence? Vai providence ir tā, kas pieļauj, ka tiekam ierauti kaut kādā vēl dziļākā esamības lokā, kur neko nezinām par to, kas nāks mums priekšā? Poliitiķi un eksperti runā par pasaules pārtapšanu, par pasaules pārtaisīšanu, par pasaules pārdalīšanu. Mums jau vispirms pārņem šausmas, ka nosautajās esamībās ir klāt Krievija, kurai bija jau jābūt likvidētai. Vai tas notiks? Vai civilizētā pasaule tiks pakļauta totālas iznīcības draudiem, ļautot Krievijai eksistences turpinājumu, tikai tāpēc, ka Rietumu valstis iegrimušas neiedomājami dziļā snaudā, bezspējībā, glēvumā?

Ismes Visumā darbojas piedošanas – nepiedošanas pretstats. Īstenība izlemj, kuru ceļu kurš iet.

Secinājumi

Nu, lūk, ko tad nozīmē pretnostatījums Fizika vai Īstenība? Jautājums ir vienkāršs. Vai mēs saprotam, kas ir īstenība, ja raugāties, kas notiek pasaulē un esam neziņā, uz ko paļauties uz savu prātu vai Provideni. Jā, tā mēs dažkārt jautājam pa laikam, kad kāds jauns atklājums fizikā mums liek jautāt, vai mēs zinām, kas ir Realitāte. Bet tagad jautāsim, jo esam līdzīgā nezinā, kas ir Īstenība?

Teoloģiskā plāksnē darbojas glābšanas – bojā ejas polaritāte (ar Īstenības akcidenču), bet mūsu prāts darbojas (triumfāli) fiziskajā Visumā. Kurš prevalē? Vai, citādi, kurš ir otrā atspulgs?

Literature

1. D. Zeps, Russia delenda est: how we understand this, <https://www.researchgate.net/publication/387538894>
2. Dainis Zeps, Russia delenda est, or Demilitarisation, Depropagandisation, Deescalisation: how we see this? <https://www.researchgate.net/publication/387527944>
3. Dainis Zeps, Russia delenda est, або демілітаризація, депропаганда, деескалація: як ми це розуміємо? <https://www.researchgate.net/publication/387526782>
4. Dainis Zeps, Russia delenda est, vai Demilitarizācija, Depropagandizācija, Deeskalizācija: kā mēs to saprotam? <https://www.researchgate.net/publication/387521785>
5. Dainis Zeps, Multilingual conversation about war in Ukraine, <https://lingua.id.lv/art/war.16.pdf>
6. Dainis Zeps, Otrā saruna ar ChatGPT par karu Ukrainā, <https://lingua.id.lv/art/war.17.pdf>

7. D. Zeps, Muitnieks un turpnieki, https://www.researchgate.net/publication/351286393_Muitnieks_un_turpnieki
8. D. Zeps, Russia's aggressive war against Ukraine: a conversation with gpt.4o and its analysis, Zinātnes un Reliģijas dialoga grupas seminārs, 27. novembrī, 2024, <https://lingua.id.lv/art/war.15.pdf>
9. D. Zeps, Vai būt blēdim ir izdevīgi? Ko saka Mākslīgais internets, AI? <https://lingua.id.lv/art/war.8.pdf>
10. D. Zeps, Что на Руси творится: Проект Россия, <https://www.researchgate.net/publication/318038370>
11. D. Zeps, The New World, or The world after Ukraine's victory, <https://hal.science/hal-04839439>